

Arrest

nr. 252 945 van 16 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 16 januari 2015 een eerste asielaanvraag in. Omdat zij niet ingingen op de uitnodiging van 21 januari 2015 om hun grieven uiteen te zetten en binnen de 15 dagen geen rechtvaardiging van de afwezigheid hadden gegeven, stelde het bestuur op 17 februari 2015 afstand van de asielaanvragen vast. Verzoekers dienen op 23 februari 2015 een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigert op 22 april 2015, de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers worden op 4 mei 2015, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Op 4 juni 2015 dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15 februari 2016, bij arrest nr. 162 086 en nr. 162 087, verwerpt de Raad voormeld annulatieberoep.

Op 28 januari 2019 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 maart 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat verzoekster door de sociale inspectie werd betrap op zwartwerk.

Op 7 september 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 28 januari 2019, onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Op diezelfde dag worden twee bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2019 werd ingediend door :

T., I. (...) (N° R.N. (0) (...)) geboren te Janjar Sarande / Albanië op (...) + echtgenote: T., E. (...) (N° R.N. (0) (...)) geboren te Skrapar Corovode / Albanië op (...) + kinderen: T., E. (...) (N° R.N. (0) (...)) geboren te Sarande / Albanië op (...) T., K. (...) (N° R.N. (0) (...)) geboren te Sarande / Albanië op (...) nationaliteit: Albanië adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu bij de Belgische ambassade in Bulgarije, Sofia. Dat het gezin zich niet naar Bulgarije zou kunnen verplaatsen, terwijl het zich wel naar België kan verplaatsen, is niet geloofwaardig. Een kortstondige reis naar Bulgarije is niet onoverkomelijk, ook niet financieel. Indien het betrokkenen zou ontbreken aan voldoende financiële middelen, kunnen zij beroep doen op hulp van hun familie, kennissen en vrienden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België precair was en enkel werd toegestaan omwille van hun asielerzoek. Gezien de Belgische asielinstanties geen beschermingsstatus toekenden en betrokkenen in 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden, hadden zij het Belgische grondgebied reeds in 2015 moeten verlaten. Alle Albanese staatsburgers die voor een langere duur in België wensen te verblijven, dienen zich eerst te richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije. Er zijn geen redenen om voor betrokkenen een uitzondering te maken.

De elementen van integratie (sedert november 2014 in België, tewerkstellingsmogelijkheden in België, vriendenkring, schoolgaan kinderen, kennis van één van de 3 landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat E. (...) en K. (...) hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun ouders niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van E. (...) en K. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders maken ook niet aannemelijk dat E. (...) en K. (...) geen enkele band met Albanië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Via hun ouders hebben de kinderen een band met Albanië. E. (...) en K. (...) hebben de Albanese nationaliteit en zijn in Sarande (Albanië) geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat

betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Sedert eind 2015 gaan de kinderen in illegaal verblijf in België naar school. Het schoolgaan van de kinderen in België was slechts een tijdelijke oplossing tijdens de asielprocedure van hun ouders om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te kunnen laten verlopen. Betreffende de opmerking dat de kinderen in België belangrijke schooljaren dreigen te verliezen, dient nogmaals benadrukt te worden dat de schoolgang slechts werd toegestaan tijdens de duur van de asielprocedure zoals reeds vermeld. Indien een visum wordt verkregen via de ambassade, kan de schoolgang in België worden verdergezet. In afwachting van de procedure kan de schoolgang in Albanië worden hervat en hoeft deze niet in Bulgarije door te gaan. Kennis van het Bulgaars voor het opstarten van een procedure via de Belgische ambassade is niet nodig.

Het gezin toont niet aan dat de sociale banden in België zodanig hecht zijn geworden of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De kinderen hebben er belang bij de administratieve toestand van de ouders te volgen. Dat de kinderen school konden lopen tijdens de asielprocedure van de ouders en dat de kinderen nu de administratieve toestand van hun ouders moeten volgen en eventueel tijdelijk terug dienen te keren naar Albanië, betekent niet dat daardoor het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zouden worden geschonden.

Betrokkenen vrezen terug te keren naar het herkomstland omdat dit hun leven in Albanië in gevaar zou brengen omwille van een interpersoonlijk conflict tussen 2 families. De Belgische asielinsanties onderzochten de vraag naar bescherming van betrokkenen en besloten geen beschermingsstatuut toe te kennen. Betrokkenen kunnen beroep doen op de beschermingsmogelijkheden van de Albanese autoriteiten en kunnen zich ook elders vestigen in Albanië dan de plaats in Albanië vanwaar zij afkomstig zijn. Niets verhindert het gezin derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het staat de ouders vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

Tweede bestreden beslissing

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: Naam, voornaam: T., I. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: Janjar Sarande nationaliteit: Albanië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mijnheer verklaart sedert november 2014 in België te verblijven. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen werd inmiddels ruim overschreden. Betrokkene verblijft al meer dan 6 jaar op het Belgische grondgebied. Zijn verblijf werd langer toegestaan omwille van de asielprocedure, maar in 2015 betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan hij geen gevolg gaf."

Derde bestreden beslissing

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw: Naam, voornaam: T., E. geboortedatum: (...) geboorteplaats: Skrapar Corovode nationaliteit: Albanië + kinderen: T., E. (...) geboren te Sarande / Albanië op (...) en T., K. (...) geboren te Sarande / Albanië op (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het

grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: mevrouw verklaart van november 2014 in België te verblijven. De toegestane periode van verblijf (maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen) in België werd inmiddels ruimschoots overschreden (mevrouw verblijft al meer dan 6 jaar op het Belgische grondgebied). Mevrouw betekende in 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg gaf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU en van artikel 8 EVRM.

De drie middelen luiden als volgt:

"Eerste middel : schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel
Dat verzoekers in hun aanvraag hebben gesteld dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post aanwezig is in België die de bevoegdheid heeft een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden af te leveren, wat een buitengewone omstandigheid op zich is. Indien verzoekers naar een derde land, Bulgarije, moeten reizen om in Sofia een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade, is om financiële en praktische redenen niet mogelijk met het hele gezin. Dat de bestreden beslissing echter onterecht stelt dat een kortstondige reis naar Bulgarije niet onoverkomelijk is en bij gebrek aan financiële middelen zij beroep kunnen doen op hulp van familie, kennissen en vrienden. Dat vaststaat dat verweerder de argumenten van verzoekers niet in alle redelijkheid heeft beoordeeld en er bovendien sprake is van een stereotype motivering. Verweerder hield immers geen rekening met het feit dat verzoekers twee minderjarige kinderen hebben, die in België school lopen, waardoor het hen wegens financiële en praktische redenen onmogelijk is om met het ganse gezin naar Sofia te reizen en er vervolgens met het ganse gezin te verblijven. Verzoekers kinderen kunnen in Sofia hun school onmogelijk verderzetten. Verweerder hield evenmin rekening met het feit dat verzoekers sedert eind 2014 reeds Albanië hebben verlaten zodat het geenszins, na een lange afwezigheid, niet in redelijkheid kan aangenomen worden dat zij beroep zouden kunnen doen op de financiële steun van familie, kennissen en vrienden teneinde de reis naar en het verblijf in Sofia te betalen voor het ganse gezin. Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het redelijkheidsbeginsel, de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers langdurig in België verblijven, zij opleidingen/taalcursussen hebben gevolgd en zij over werkbeloofte/aanbevelingsbrief beschikken

A. Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen nu deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers reeds langdurig in België verblijven, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn. Dat door een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België. Dat de bestreden beslissing hiermee geen

rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom dit langdurig verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst. Verzoekers zijn geïntegreerd in de Belgische samenleving, hun kinderen lopen hier school. Daarnaast beschikt verzoeker over een effectieve werkbeloofte (loodgieter/elektricien). Dat verweerder met al deze aantoonbare bewijzen van integratie geen rekening heeft gehouden en heeft onvoldoende voorafgaand onderzoek gedaan, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

B. De bestreden beslissing stelt dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld. Dit is onterecht. Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op deze rechtspraak. Dat ook in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 20042 de Raad van State heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004). Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State. Dat verzoekers inmiddels goed het Nederlands beheersen, verzoeker over een werkbeloofte beschikt zodat zij onmiddellijk aan het werk zullen kunnen gaan in geval van een regularisatie van hun dossier. Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2014, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstellingsmogelijkheden, het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde

van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België. De motivering van verweerder, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, is dan ook onredelijk. Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende het schoollopen van hun twee kinderen.

A. Dat de twee kinderen van verzoekers schoollopen in België. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, omdat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs evenmin een gespecialiseerd infrastructuur nodig hebben welke niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert 2015 schoollopen in België en het uiteraard in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat zij hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan de kinderen de aldaar gangbare taal nauwelijks onderwezen hebben gekregen. Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er 'van uit gegaan mag worden' dat verzoekers hun kind de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die goed Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hen extra kansen te bieden in België.

B. Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent. Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033). Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal. Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003). Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak". Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag. Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone

omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kinderen minstens zeker een schooljaar zullen moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal. Dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk is. Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

2.2.3. Derde onderdeel: betreffende het beroep doen op het IOM. Verweerder verwijst in de beslissing onterecht naar het feit dat verzoekers kunnen beroep doen op het IOM teneinde een duurzame terugkeer naar en een re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Opnieuw is er sprake van schending van het redelijkheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder onterecht uitgaat van een "duurzame" terugkeer naar het land van herkomst terwijl hij gehouden is verzoekers aanvraag te beoordelen vanuit het wettelijk kader van buitengewone omstandigheden.

2.3. Derde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.3.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

A. Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5). Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen. Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun minderjarige kinderen in België naar schoolgaan en verzoekers en hun kinderen geen banden meer hebben met Albanië, waar hun leven en vrijheid in gevaar is. Dat de kinderen van verzoekers overigens geen enkele fout treffen en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en hun belang dient te primeren. Dat het in het belang is van het kinderen van verzoekers is dat zij verder in België kunnen verblijven, het land waar zij sinds jaren schoollopen en schoolvriendjes hebben. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

B. Verzoekers wensen in die zin te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden en dat als volgt luidt: "De rechten van het kind Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)" De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.) Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned

with children, but indirectly affect children." Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen: "78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34). Dat de bestreden beslissing indruist tegen de belangen van de kinderen van verzoeker en er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest.

2.3.2. Tweede onderdeel : artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens

A. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, geleid op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoekers en hun kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben C. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en hebben genoegzaam aangetoond dat zij volledig geïntegreerd zijn, in hun eigen bestaan kunnen voorzien en hun kinderen hier school lopen. De bestreden beslissing

is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. D. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden. Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak. Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat in casu geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken. Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM. E. Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke de kinderen van verzoekers ontwikkeld hebben in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123). Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59). Verzoekers en hun kinderen hebben naast een gezinsleven een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt. De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.”

2.1.2. De Raad behandelt de eerste drie middelen tezamen gelet op de verknochtheid.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

In de mate verzoekers de motieven inhoudelijk aanvechten en een schending van de materiële motiveringsplicht trachten aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van het bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers betwisten niet dat in de eerste beslissing gemotiveerd werd omtrent alle elementen die zij als buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen in hun aanvraag. Daarnaast blijkt duidelijk op grond van welke wettelijke bepaling de beslissing werd genomen.

De eerste bestreden beslissing luidt met betrekking tot de opgeworpen onmogelijkheid voor het gezin om de aanvraag in te dienen in Bulgarije als volgt: *“Dat het gezin zich niet naar Bulgarije zou kunnen verplaatsen, terwijl het zich wel naar België kan verplaatsen, is niet geloofwaardig. Een kortstondige reis naar Bulgarije is niet onoverkomelijk, ook niet financieel. Indien het betrokkenen zou ontbreken aan voldoende financiële middelen, kunnen zij beroep doen op hulp van hun familie, kennissen en vrienden. Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België precair was en enkel werd toegestaan omwille van hun asielerzoek. Gezien de Belgische asielinstanties geen beschermingsstatus toekenden en betrokkenen in 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden, hadden zij het Belgische grondgebied reeds in 2015 moeten verlaten. Alle Albanese staatsburgers die voor een langere duur in België wensen te verblijven, dienen zich eerst te richten tot de Belgische ambassade in Bulgarije. Er zijn geen redenen om voor betrokkenen een uitzondering te maken.”*

Verzoekers laten na aan te tonen dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen in Bulgarije. De in de aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden dienen bewezen te worden door de aanvrager. Verzoekers trachten de bewijslast om te keren. Het is niet de taak van de verwerende partij om de nodige bewijzen bij te brengen waarom bepaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn. Waar zij stellen dat het niet bewezen is dat zij op vrienden en familie beroep zouden kunnen doen voor wat betreft de financiën, komt het niet toe aan de verwerende partij om dit te bewijzen, maar komt het aan verzoekers toe aan te tonen waarom het voor hen financieel niet mogelijk zou zijn een aanvraag in te dienen vanuit Bulgarije. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoekers' verwijt dat niet zou zijn aangetoond dat de kinderen de moedertaal zouden spreken. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat de kinderen niet in staat zouden zijn school te lopen in het herkomstland. De verwerende partij ontkent niet dat verzoekers' kinderen schoollopen in België. De eerste beslissing stelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Het feit dat E. (...) en K. (...) hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun ouders niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van E. (...) en K. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De ouders maken ook niet aannemelijk dat E. (...) en K. (...) geen enkele band met Albanië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Via hun ouders hebben de kinderen een band met Albanië. E. (...) en K. (...) hebben de Albanese nationaliteit en zijn in Sarande (Albanië) geboren. Er mag*

dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Sedert eind 2015 gaan de kinderen in illegaal verblijf in België naar school. Het schoolgaan van de kinderen in België was slechts een tijdelijke oplossing tijdens de asielprocedure van hun ouders om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te kunnen laten verlopen. Betreffende de opmerking dat de kinderen in België belangrijke schooljaren dreigen te verliezen, dient nogmaals benadrukt te worden dat de schoolgang slechts werd toegestaan tijdens de duur van de asielprocedure zoals reeds vermeld. Indien een visum wordt verkregen via de ambassade, kan de schoolgang in België worden verdergezet. In afwachting van de procedure kan de schoolgang in Albanië worden hervat en hoeft deze niet in Bulgarije door te gaan. Kennis van het Bulgaars voor het opstarten van een procedure via de Belgische ambassade is niet nodig." Evenmin worden de elementen aangaande de integratie veronachtzaamd door de verwerende partij. Verzoekers beroepen zich in hun annulatieberoep op dezelfde elementen als die zij reeds hadden uiteengezet in hun aanvraag, zonder hierbij aan te tonen dat de verwerende partij die elementen kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld. Met betrekking tot het schoollopen betwisten verzoekers niet dat ze niet hebben aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst zou kunnen worden voortgezet. De eerste beslissing luidt aangaande de integratie als volgt: *"De elementen van integratie (sedert november 2014 in België, tewerkstellingsmogelijkheden in België, vriendenkring, schoolgaan kinderen, kennis van één van de 3 landstalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

De motivering dat verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in het betoog dat er geen enkele afweging heeft plaatsgevonden met betrekking tot hun privé- of gezinsleven. Met betrekking tot het gezinsleven, wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd: *"Het gezin toont niet aan dat de sociale banden in België zodanig hecht zijn geworden of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De kinderen hebben er belang bij de administratieve toestand van de ouders te volgen"*.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoekers voeren aan dat zij reeds langdurig legaal in België verblijven. Echter, uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat niet het geval. Verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan. Verzoekers kunnen zich niet beroepen op het bestaan van een eerder verblijfsrecht in hunnen hoofde, zodat de zaak dient te worden beschouwd als een eerste binnenkomst.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekers beperken zich in het middel tot een algemene verwijzing naar het feit dat zij reeds een tijd in België verblijven en naar de aanwezigheid van hun kinderen. Zij tonen daarmee echter niet aan dat er sprake is van hinderpalen waaruit de verwerende partij een positieve verplichting had moeten afleiden. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verbod in om het Rijk binnen te komen, of langdurig in België te verblijven, indien verzoekers aantonen te voldoen aan de voorwaarden daaraan. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hen elk mogelijk verblijfsrecht zou worden onttrokken. Verzoekers maken geen schending aannemelijk van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 EVRM volstaat de verwijzing naar volgend motief in de eerste bestreden beslissing en de vaststelling dat verzoekers niets inbrengen tegen dit motief: *“Betrokkenen vrezen terug te keren naar het herkomstland omdat dit hun leven in Albanië in gevaar zou brengen omwille van een interpersoonlijk conflict tussen 2 families. De Belgische asielinsanties onderzochten de vraag naar bescherming van betrokkenen en besloten geen beschermingsstatuut toe te kennen. Betrokkenen kunnen beroep doen op de beschermingsmogelijkheden van de Albanese autoriteiten en kunnen zich ook elders vestigen in Albanië dan de plaats in Albanië vanwaar zij afkomstig zijn. Niets verhindert het gezin derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”*

Het motief met betrekking tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is overtuigend in de zin dat het geen antwoord is op een element dat verzoekers als buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen in hun aanvraag.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Verzoekers, die geen concrete elementen aanbrengen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissingen, tonen niet aan dat de bestreden beslissingen werden genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. Zij tonen niet aan met welke gekende elementen verweerder geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

De eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.2.1. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM:

“2.4. Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen, aan verzoekster betekend. Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers langer dan de toegestane periode hier verblijven. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel. Dat verweerder nochtans genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers twee minderjarig kinderen hebben die in België reeds jarenlang schoollopen en dat dan ook

rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kinderen. Nergens blijkt uit de bevelen dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Verzoekers betogen dat geen rekening gehouden werd met het gezinsleven en belang van het kind zoals vermeld in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Zoals uit de bespreking van de drie eerste middelen blijkt, bevat de eerste bestreden beslissing wel een motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en blijkt niet dat deze beoordeling in strijd is met deze verdragsbepaling of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd voorafgegaan door een analyse van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Die analyse bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

→ E. (...) was 8 jaar bij binnenkomst België en is nu 14 jaar. K. (...) was 3 jaar bij binnenkomst België en is nu 8 jaar. Het is onwaarschijnlijk dat aan de kinderen de Albanese taal niet zou zijn aangeleerd. Via hun ouders kennen ze ook de belangrijke aspecten van de Albanese cultuur en gebruiken. De ouders kunnen een visumaanvraag indienen. Indien de aanvraag goedgekeurd wordt, kan de schoolgang in België worden verdergezet.

2) Gezin- en familieleven:

→ Het gezin blijft samen. Betrokkenen wisten dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan voor een lagere periode omwille het asielverzoek dat werd ingediend.

3) Gezondheidstoestand:

→ Geen elementen”

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Dat de kinderen school konden lopen tijdens de asielprocedure van de ouders en dat de kinderen nu de administratieve toestand van hun ouders moeten volgen en eventueel tijdelijk terug dienen te keren naar Albanië, betekent niet dat daardoor het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zouden worden geschonden.”* Bovendien werd ook bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 9bis reeds voldoende gemotiveerd aangaande de kinderen en het gezinsleven, dat niet verbroken wordt nu het gehele gezin bevolen wordt het grondgebied te verlaten. Verder blijkt ook dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (de tweede en derde bestreden beslissing) op dezelfde datum werden genomen door dezelfde ambtenaar. Uit deze feitelijke omstandigheden kan worden afgeleid dat de verwerende partij naar aanleiding van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens heeft besloten tot het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dus kan in redelijkheid worden gesteld dat de afgifte van de verwijderingsmaatregel tegelijkertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Waar beslist werd dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt dat eveneens een onderzoek op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gevoerd naar het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Verzoekers tonen, mede gelet op de bespreking van de eerste drie middelen, een schending van de door hen opgeworpen bepalingen niet aan.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC